

ὅτι «καταλύει τὰ ὑπάρχοντα εἰδωλα τῆς πατριδοκαπηλίας καὶ γκρεμίζει κατὰ τὸ δυνατόν τὸ περισσότερο μέρος ἀπὸ τὸ Σινικὸν τεῖχος τῶν ἱστορικῶν προλήψεων καὶ τῶν πατριωτικῶν ψευδολογιῶν» (1).

Οὐχ ἦττον διαστρέφει τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ μυκτηρίζει τοὺς ἀθανάτους τοῦ 1821 ἥρωας ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τοῦ ἐπιγραφομένου «Μπρουσσός». (2) Ὁ πρωτότυπος οὗτος τῆς ἱστορίας ἐρευνητῆς γράφει: (3) «Στὰ 1823 διορίστηκε (4) μια προσωρινὴ Κυβερνήσις με κεφαλὴ τὸν Πετρομπεῖ, που μαζί του συνεργάσθη ὁ Κολοκοτρώνης. Τα μέλη τῆς θα ἀπορούσαν ἀν τὸς ἐλεγεῖς πὼς κυβερνήσις σημαίνει τιποτα ἄλλο παρὰ ἐξουσία ἀπεριοριστὴ νὰ θυσιαρίζει ὁ κυβερνήτης ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ περιουσία καὶ νὰ καταπατεῖ τοὺς νόμους. Ἐποὶ σφετεριστῆκαν οὐ μπόρουν, ἀκόμα καὶ τὰ κανονία τοῦ Ἀναπλίου τὰ πούλησαν πρὸς ὄφελος τοὺς». (5) Καὶ παρακατιῶν ὡσαύτως ὑβρίζει τὸν ἀτρόμητον Κολοκοτρώνην καὶ τοὺς σεμνοὺς ἐκείνους ἱεράρχας. «Ὅταν, λέγει, μετὰ τὸ παρσιμο καὶ τὰ πλουσία λαφυρὰ τῆς Ἰριπολιτσᾶς εφτάσαν στὴν Πατρὰ ταχὰ νὰ βοηθησοῦν οἱ Κολοκοτρωναῖοι, ὁ Πατρῶν Γερμανός, μεγάλος ραδιουργὸς τῆς ἐποχῆς, καὶ ὁ Ἀντρέας Ζαῖμης τοὺς ἀναγκάσανε νὰ παν πῖσω. Γιατί, Μωραῖτες καὶ αὐτοὶ με μυτὴ ἀκονισμένη, μυριστῆκαν τὸν καθὰφτο σκοποὺς τοῦ νὰ ξαναχαροῦν πλούτη καὶ χαρεμῖα ἀγαθικά. Ἐτῶν χαρεμῖων ὁ πυρετός σε κείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε καταντήσει σωστὴ ἐπιδημία, τόσο πού καὶ δεσποταδες (εχοντας προδιαθέση) κολλῆσαν». (6) Καὶ ἐφεξῆς ὁμοίως ὑβρίζει ἀναισχύντως.

---

(1) Αὐτ. 150.

(2) Ἄλεξ. Πάλλη Μπρουσσός· Ἐνατύπωμα ἀπὸ τὸ «Νουμιά»: 1923.

(3) Σελ. 8.

(4) Τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα θεωρῶν, φαίνεται, ἀφόρητον βάρος ἀποσεῖει καὶ ἀποβάλλει.

(5) Ὡστε ὁ Γέρος τοῦ Μωριά ἦτο σφετεριστῆς καὶ λωποδύτης!!

(6) Σελ. 27. Καὶ ἐν σ. 28 γράφει πλὴν ἄλλων καὶ τάδε «Μιλωνίας γιὰ τὸν Κολοκοτρώνη, ἀς προσθετῶ πὼς συχνὰ με διασκεδαζει ὅταν περνᾷ

τούς κληρικούς και τὸ σωτήριο ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. «του κληρου, λεγει, οπως τωρα πρωτιστο χαρακτηριστικο ειταν και τοτες η ιδιοτελεια... Το πως η Εκκλησια εσωσε το εθνος ειναι παραμυθι· αναποδα βρισκεται η ιστορικη αληθεια. **Η Εκκλησια σταυθηκε οχι μητερα παρα λαμια μητρυια.** (1)»!!.

Τοὺς νῦν καθηγεμόνας τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλεῖ «αλαμπουρνεζικη και οχλογλυφτισσα παπαδοσυνη» (2) Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ὅτι ὁ ταῦτα καὶ τοιαῦτα φρονῶν καὶ κηρύττων περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τῆς θρησκείας, τῶν ἡρώων καὶ τῶν κληρικῶν, ἀσχημονεῖ καὶ περὶ τὴν γλῶσσαν. Οὐ μόνον γράφει καθ' ὃν τρόπον ἐμφαίνουσιν αἱ μνημονευθεῖσαι περικοπαὶ ἀλλὰ καὶ ἀποκαλεῖ τὴν ἔθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν «κασίδικη», (3) χλευάζει καὶ χαρακτηρίζει ὡς «σχολαστικισμο» τὸν ἑξελληνισμὸν τῶν ἐν Θράκη καὶ Μακεδονίᾳ τοπικῶν ὀνομάτων (4) καὶ πειρώμενος νὰ αἰτιολογήσῃ τὰς παρὰ τῷ λαῷ ἀπαντώσας ἑλληνοπροπεεῖς φράσεις ἀνάγει τὸ κακὸν τοῦτο εἰς τὴν παιδείαν (5). Εἰρήσθω

το αγαλμα του το στημενο παραπλευρα της Βουλης. Πρωτα πρωτα δεν εννοω καν γιατι του στηθη αγαλμα. Τιποτε ωφελιμο δεν εκαμε, και σε μια κρισιμη στιγμη παραλυσε την Κυβερνηση με το να κατακρατει το Παλαμιδι ο γυιος του ο Πανος, αξιος γιος...»

(1) Σελ. 62.

(2) Σελ. 111.

(3) Αὐτ. 71. πβλ. καὶ σ. 76 «Αφτο μοναχα η κασιδικη απο ολες τις γλωσσες του κοσμου μπορουσε να τολμησει, το να λεει το εγω και το εσυ με την ιδια λεξη».

(4) Σ. 63 «Ὡς τοσο απο τα πρωτα μεληματα (της διοικησεως και του οχολαστικισμου) ειτανε να στησει πολεμο των φεσιων χωρις κανε να λογαριασει αν ειχε δα η αγορα ισαριθμα και ισοκεφαλα καπελα, και να μπερδευει τον κοσμακη, κατα πολυ ξενογλωσσο, αλλαζοντας τα τοπικα ονοματα». Καὶ προϊὼν ὁ φιλόπατρις ἀνὴρ λυπεῖται ὅτι τὸ Καραγάτς μετωνομάσθη Ὁρεστιῆς καὶ τὸ Μπουλούστρα Ἄβδηρα κτλ. καὶ ἀγανακτεῖ φανταζόμενος ὅτι «και τα φεσια η καλιακια και εκει θα βρισκουνται κωρα εν διωγμω».

(5) Σελ. 80.

δ° ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργον ἀναγινώσκων ἐμπίπτει πλὴν ἄλλων εἰς τὴν ἀπορίαν κατὰ τίνα ποτὲ λογικὴν σχέσιν συνάπτει ὁ συγγραφεὺς εἰς ἓν βιβλίον ὑποθέσεις, ὅπως ἀνοικεῖους καὶ διαφόρους, οἷον τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Καντίου καὶ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα καὶ τὴν ἐπίκρισιν συγχρόνων ἡμῖν χρονογράφων καὶ τὴν περιγραφὴν τόπων καὶ τὴν ἐκθεσὶν παντοίων ἐπεισοδίων καὶ ἀνεκδότων· διαλαμβάνει ἀληθῶς *de omnibus rebus et quibusdam aliis*.

Ἄλλος δ° ἑταῖρος καὶ σύντροφος καὶ ὁπαδὸς τῆς ἀναρχίας καὶ ἀνατροπῆς παρεσκεύασε βιβλίον. «Τὸ φῶς ποῦ καίει» ἐπιγραφόμενον (1), ἐν ᾧ ἐμβάλλει εἰς τὸ στόμα τοῦ Μώμου τὰ καινότερα αὐτοῦ δοξάσματα. «Κι' ὅ,τι εἶναι, λέγει, (2) ἀνθρώπινο δημιούργημα, ὅπως ὁ Θεός, ἡ ἀρετὴ, τὸ Δίκαιο, ἡ Τιμὴ, ἡ Πατρίδα, ἡ Ὁμορφιά, μεταβάλλεται ἀκατάπαυτα, Πῶς ἐσὺ (τῆ δ' Ἰησοῦς) λές, πῶς εἶσαι ἡ Ἀλήθεια, ὅταν ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι κάτι σταθερὸ καὶ ἀπόλυτο;». Ὁ ἠθικὸς νόμος εἶναι μέσο γιὰ τὴ διατήρησιν τῆς ζωῆς. Κι' ἀλλάζει μαζὺ τῆς». (3) Ἀνάλογα δὲ κηρύττει καὶ περὶ θρησκείας διδάγματα, καθὰ μαρτυροῦσι τὰ ἐπόμενα. Πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀποτεινόμενος ὁ Μῶμος (ἐξαγγέλλων τὰ διανοήματα τοῦ συγγραφέως) λέγει «Ἐ, Ἑβραῖε! Ἄν ἔκαμνες τίποτε ἀποτελεσματικὸν εἰς τὴν ζωὴν. Μὰ ἐσὺ εἶς λαχτάρῃ τῆς λύτρωσιν εἰδῶσιν τὴν ὀπτασίαν· κι' αὐτοί, ποὺ κατέχουν τὴν πηγὴν τῆς ὕλικῆς χαρᾶς, θὰ μεταχειρισθῶν τὰ λόγια σου γιὰ νὰ γίνωσιν πὺ δυνάτοί, πὺ ἀδικοὶ καὶ πὺ εὐτυχισμένοι. Ἄν τὴ θεωρία σου δὲν τὴν ἐφικάνεις εἰς τὴν Ἐρημόν, μὰ μέσα εἰς τὴν ζωὴν· ἂν ἀντὶς νὰ ὀπλίσεις κάθε δυστυχὴν ἀνθρώπον μὲ μίαν λέξιν τοῦ βάζεις εἰς τὸ χέρι ἓνα στυλέτον· ἂν ἀντὶς νὰ ὑποσχεθεῖς ἀμοιβὴς ἑκατονταπλάσιες εἰς σὲ κείνοὺς ποὺ δέχονται, ραπισμένοι ἀπ' τὸνα μάγουλο, νὰ

---

(1) *Δῆμον Τανάλια*. (ψευδώνυμον) Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 1922.

(2) Σ. 28.

(3) Αὐτ. σ. 39.

στρέφουν και τᾶλλο, τοὺς μάθαινες τὸ δίκιο τῆς ἐπανάστα-
σις, τῆς βίας ἐνάντια στη βία, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἐλ-
πίσει σὲ μιὰν ἀλλαγὴ ριζικὴ τῆς ὄψις τοῦ κόσμου, σ' ἓναν
ἐξανθρωπισμὸ πλατύτερο τῶν ἀνθρώπων, σὲ μιὰ Νέα Ζωὴ ἀπάνω
στη Γῆς. Μὰ πίεςες τοὺς σκλάβους νὰ δουλεύουν περισσότερο
χωρὶς διαμαρτύρησιν καὶ εὐχαριστημένοι (1)». Ὡστε ὁ χριστιανι-
σμὸς κατὰ τὸν φιλόανθρωπον τοῦτον «κομμουνιστὴν» ἔβλαιψε,
διότι «δὲν ἔβαλε στὸ χέρι κάθε ἀνθρώπου ἓνα στιλέτο». Ὁ Ἰη-
σοῦς παρίσταται λέγων «Παιδι ἡμῶν ξυλουργός· ἀργότερα μοῦ
ἄρρασε ἡ ψαρκιὴ, κατόπι τίποτες, !» (2) «Πολλὲς φορὲς ἔφτασα στὴν
ἀπὸφασιν νὰ σκοτωθῶ. Ἔτσι, νὰ σκεπάσω τὰ μάτια μου μὲ τὶς
χοῦφτες μου καὶ ν' ἀφεθῶ, μὲ τὸ κεφάλι κάτω στὴν ἄβυσσος.» (3)
«Δὲν εἶπα, πῶς εἶμαι ὁ Θεός. Μὰ δὲν ξαίρω κι' ἂν εἶμαι. Ἀφό-
του ἔγινα ἀνθρώπος, ξέχασα ἀπὸ ποῦθε ἦρθα. Κ' ἡ σκέψιν μου,
ὄντας ἀνθρώπινη, εἶναι περιορισμένη. Κάτι ἀόριστο ἀναδεύεται
μέσα μου.» (4) Ἐρωτώμενος ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τοῦ Μώμου, «Γιατί
πες, πῶς εἶσαι Βασιληᾶς τῶν Ἰουδαίων ;» ἀποκρίνεται «Δὲν τῶπα
καὶ δὲν θέλησα ποτέ» ! Καὶ πάλιν ἐρωτώμενος. «Γιατί ἔκαμες
θαύματα ;» ἀποκρίνεται «Δὲν ἔκαμα» ! Πρὸς ταῦτα ὁ Μῶμος
ἐλέγχει τὸν Ἰησοῦν λέγων «Ἀφησες ὡς τόσο νὰ πιστεύονται,
γιατί ταγε πρὸς ὄφελός σου» ! Ὁ δὲ Μῶμος μεμφόμενος τὸν
Ἰησοῦν λέγει αὐτῷ. Χώρισες τὸν ἀνθρώπο σὲ σωματικὸ καὶ ψυ-
χικό. Αὐτὸ εἶναι λάθος σου. Ὑπῆρξες καὶ σὺ ἓνας κήρυκας τοῦ δι-
καίου τῶν ἐλίγων ἀπὸ τὴν ἀνάποδιν : «Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καί-
ρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» : Ἐμεῖς δὲ θέλομε Καίσαρες ! Ἐξὸν
αὐτὸ πάντα ὁ Θεὸς ἦτανε μὲ τοὺς Καίσαρες ! Κι' ὁ δικός σου θὰ
κάμει τὸ ἴδιο. Δὲ θέλομε λοιπὸν καὶ τοὺς Θεούς» !! (5) Ἔτι

(1) Σελ. 31 καὶ 32.

(2) Αὐτ. 38.

(3) Αὐτ. 36.

(4) Σελ. 32.

(5) Αὐτ. 40.

ἀναισχυντότερον παρίσταται ἡ Θρησκεία λέγουσα «Εἶμαι ἡ Θρησκεία, ποῦ φανερώνω τὴ θέληση τῶν οὐρανῶν, στὰ πλήθη ποῦ δὲν ἔχουν θέληση, γιατί δὲν ἔχουν γνώση. Εἶμαι ἡ Θρησκεία, ποῦ εὐλογεῖ τοὺς χρυσοῦς, τοὺς ἐπίσημους φονιάδες, ποῦ λάμπουν ἀπὸ λίπος κι' ἀπὸ ἀκαματιὰ κι' ἔχουν τὰ μάτια τοῦ πετρίτη, ποῦ ἀπὸ τὸ πιθὸ μεγάλο ψῆλος βρίσκουν τὸ πιθὸ θαυτὰ κρυμμένο κέρδος. Εἶμαι ἡ Θρησκεία ποῦ καταριέται τὰ θύματα, τὰ θύματά της, καὶ ποῦ, ὅσο ἀρνιόνται, τόσο τὰ θυθίζει μὲς τὴν τρομάρα αἰώνιας ποινῆς πάνω στὴ Γῆ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ Χῶμα!» (1) Ἦτο βεβαίως εὐλογον νὰ προφέρωσιν οἱ ἄνθρωποι τοιαύτας ἀσυστόλους ὑβρεις κατὰ τῆς θρησκείας, ὅποτε ἐκπροσωποῦσιν ἐν Ἑλλάδι τὰς «κομμουνιστικὰς» δοξασίας καὶ ἐφαρμόζουσι τὰς μεθόδους, ἅς διακηρύττει ὁ σοβιετικὸς τύπος. (2) Εὐνόητον δὲ τί κηρύττουσι καὶ περὶ πολιτείας καὶ πατρίδος. Ἡ πολιτεία προσωποποιουμένη παρίσταται λέγουσα. Ἐγὼ μαι ἡ πολιτεία τῶν Δυνατῶν, ἡ Πολιτεία τῶν Δίγων, τῶν Κηφήνων, τῆς Ἀδικιᾶς, τῆς Βίας ἡ Πολιτεία καὶ τῆς Ψευτιᾶς!» Καὶ συνεχίζει ἡ Πατρίς «Ἐγὼ μαι ἡ ἱερὴ Πατρίδα, πῶχω τὸν πόλεμο θεμέλιο, τῆς εὐτυχίας τῶν δυνατῶν θεμέλιο, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ χαίρονται, γινόμενοι πιθὸ δυνατοὶ καὶ πιθὸ σκληροὶ, πιθὸ ἀχρεῖοι, τίς ἀδερφεῖς, τίς μάγνες τῶν «ἡρώων» μαζί μὲ τὸ αἷμα τῶν «ἡρώων». Ἐγὼ μαι ἡ ἱερὴ Πατρίδα, ὅπου μὲ τὴν εἰρήνην θανατώνω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πνέμα τῶν ἀνθρώπων, σκεπάζοντάς τους μὲ σκοτάδια καὶ κουρέλια καὶ δίνοντάς τους λίγες λέξεις, νὰ ζοῦν ὄνειρευόμενοι τίς

---

(1) Σελ. 65, 66. Ὁ ἀσεβῶν ἀναισχύντως πρὸς τὴν θρησκείαν οὐδὲν θαῦμα ὅτι ὑβρίζει καὶ τὴν τέχνην. Αὐτ. 66 καὶ 67. Ἡ τέχνη προσωποποιουμένη λέγει πλὴν ἄλλων «Ἐγὼ μαι ἡ Τέχνη τῶν μοιρῶν, τῶν τσαρλατάνων, ἡ Τέχνη τῶν μοιχῶν καὶ τῶν εὐνούχων, ἡ πουλημένη, ἡ ἀτιμασμένη» !!

(2) Ἴδὲ ὅσα γράφει ἡ «Κροσνάϊα Γαζέττα» τῆς Πετροπόλεως καὶ ἡ Ραμπόσκαϊα—Μόσκρα κατὰ μετάφρασιν τῆς ἡμετέρας ἑφημερίδος «Ἐμπρὸς» τῆς 23 Ἀπριλίου 1925.

λέξεις, γὰ ζοῦν καὶ γὰ πεθαίνουνε γιὰ λέξεις ! *Εἶμαι ἡ ἱερῆ Πατρίδα, ποὺ διδάχνω τὸ μῖσος, τὴν κλοπή, τὸ φόνο, σειώ- ντας ἓνα πανὶ χρωματιστό, μπροστὰ στὰ μάτια, ποὺ τυ- φλώνω τα μὲ χίλιους τρόπους*» ! ! (1). Καὶ προχωρῶν ὁ ἀνατρο- πεὺς τῆς Πολιτείας καὶ καταλυτῆς τοῦ Κράτους βοᾷ. «*Ὁχτρος δὲν εἶναι ὁ ἀλλόγλωσσος ὁ ἀλλόθρησκος, ὁ ξένος ! Ὁ ὀχ- τρός μας εἶναι μὲς στὸ σπῖτι μας, τὸ Κράτος εἶναι ὁ ὀχ- τρός μας, τὸ Κράτος εἶναι ὁ ξένος ! Τὸ ἀτσαλωμένο χέρι μας θὰ σηκωθεῖ στοὺς τύραννους ἐνάντια (προδήλως τύραν- νοὶ εἶναι οἱ ἄρχοντες). Πόσο εἶναι λίγοι ! πέντε δέκα ! κ' εἶμα- στε μεῖς ἑκατομμύρια οἱ ἀδικημένοι, οἱ πογεμένοι, οἱ ἀργάτες, οἱ χωριάτες, οἱ στρατιῶτες ! Ὀλάκαιρη εἶμαστε ἡ ἀνθρωπότη*» ! Καὶ κατωτέρω «*Δὲν εἶναι γιὰ τοὺς λιγοστοὺς ἡ ζωὴ, δὲν εἶναι γιὰ τοὺς διαλεχτοὺς ! Εἶναι δικά μας ὅλα τὰ βασίλεια τῆς Φύσης καὶ τῆς Τέχνης καὶ τῆς Ἀρετῆς τοῦ Πνεύματος.* (2) Τελευτᾷ δὲ εἰς τὰς ἐξῆς βλασφημίας «*Στὸν τόπο, ποὺ ἔπεσεν ἡ Πόρνη (τοι αὕτη εἶναι ἡ πολιτεία καὶ ἡ πατρίς, ἡ θρησκεία καὶ ἡ τέχνη) ἀρχίζει νὰ χαράζει ἓνα φῶς, ποὺ ὅλο καὶ δυναμώνει*» ! ! (3).

Τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἔργον εἶναι καὶ ἄλλο δυσώνυμον βι- βλίον (4) ἐν ᾧ ἡ χυδαιότης τῆς γλώσσης ἀμιλλᾷται πρὸς τὴν αἰσχροτήτα τοῦ περιεχομένου· λυποῦμαι ὅτι ἡ στοιχειώδης εὐ- πρέπεια καὶ ἡ ἀνθρωπίνη αἰδῶς δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ μνημο- νεύσω χωρία. (5) Ὅπερ δὲ δύναται ἐνταῦθα νὰ λεχθῆ εἶναι ὅτι ἡ διὰ τοῦ ῥυπαρογραφήματος τούτου διήκουσα κυριωτάτη ἐν-

(1) Σ. 65.

(2) Αὐτ. σ. 70, 71.

(3) Τὸ φῶς τοῦτο εἶναι προδήλως φῶς τοῦ Κομμουνισμοῦ.

(4) Ἐπιγράφεται «Ὁ λαὸς τῶν Μουνοῦχων. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 1823.

(5) Ὁ ἔχων τὴν περιεργίαν νὰ ἴδῃ εἰς τίνα βαθμὸν δύναται νὰ ἐκ- τραπῆ ἢ ἀπειροκαλία καὶ ἡ ἀναισχυντία δύναται παρὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀηδίας καὶ τοῦ ἐμέτου νὰ διεξέλθῃ ἰδίᾳ τὰς σελίδας 11—15, 21—24, 28 καὶ 29. 63 ἐξ 74—78. 103.

νοια εἶναι ἡ τῆς ἀναρχίας καὶ τοῦ «κομμουνισμοῦ». Οἱ ἰσχυροὶ καὶ κακοὶ—διδάσκει κατὰ τοὺς ἀρχαίους Σοφιστὰς—ἐκτήσαντο διὰ τῆς βίας καὶ τῆς πονηρίας τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κτημάτων καὶ τὴν ἐξουσίαν, πλοῦτον καὶ δύναμιν, καὶ κτησάμενοι καταδυναστεύουσι τῶν ἀσθενεστέρων καὶ χρηστοτέρων ¹. Παραπλησίως διαστρεβλουμένη καὶ ἐνταῦθα παρίσταται ἡ ἔννοια τῆς πατρίδος ² καὶ τῆς ἐνδόξου ἱστορίας ³ καὶ τῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνης ⁴, τῆς θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ καθόλου τῆς ἀρετῆς καὶ κακίας ⁵.

Ἄλλὰ περιττὸν νὰ προχωρήσω καὶ περιττὸν νὰ σχολιάσω, ἀρκοῦμαι δὲ μόνον νὰ ἐρωτήσω· ἄρα γε οἱ ταῦτα καὶ τοιαῦτα φρονοῦντες καὶ κηρύττοντες δὲν εἶναι λιποπάτριδες καὶ μητρολοῖαι, λυμεῶνες καὶ φθορεῖς τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, φανεροὶ καὶ ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῆς πατρίδος; Πλὴν ὅμως εἶναι παρήγορον ὅτι αἱ μνημονευθεῖσαι κακοδιδασκαλῖαι διεγείρουσι τὸν οἶκτον καὶ τὴν βδελυγμίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις χλευάζει τοὺς κορδακισμοὺς τῆς διανοίας καὶ περιγελᾷ τοὺς προφέροντας ἀνόσια ῥήματα:

1) Σελ. 25 καὶ 26.

2) Σ. 26 «Μέσα στὴ νόμιμη καὶ ἱερὴ κλοπὴ ὑπῆρχε τότες ἡ ἔννοια τῆς Πατρίδας. Ὅλη ἡ γῆς, τὰ κάστρα, τὰ παλάτια, οἱ θησαυροὶ καὶ οἱ ἐρωμένες τῶν ἀφεντάδων, ἐνωμένα, κάμνανε τὴν Πατρίδα. Ὅσο πιὸ εὐτυχισμένοι οἱ ἀφεντάδες, τόσο πιὸ δυνατὴ ἡ Πατρίδα. Ὅλες οἱ Πατρίδες ἔχουν ἓνα ὄνομα. Σ' αὐτὸ διαφέρουνε ἀναμεταξύ τους· σ' ὅλα τ' ἄλλα εἶναι οἱ ἴδιες. Τ' ὄνομα τοῦτο εἶναι παντοδύναμο. Ἄμα τό χάσεις, χάνεις τὸ πᾶν».

3) Αὐτ. 26 «Θυμηθήκανε (οἱ Μουνοῦχοι), πὼς εἶχανε προγόνους ἀθάνατους. Μὲ τὴν ἀπόφαση τῶν Ἀφεντάδων καὶ τὴ γνώμη τῶν σοφῶν τοὺς πήρανε τ' ὄνομα «Λαὸς τῶν Ἀθανάτων». Μονάχα τ' ὄνομα ἔφτανε νὰ δείξει ἀμέσως, πὼς ὁ λαὸς, ποὺ τῷχε, εἶτανε ὁ ἀνώτερος λαὸς τοῦ Κόσμου Προνομιούχος λαός!» Προφανῶς ὑπαινίσσεται ὁ φιλόπατρις οὗτος ἀνῆρ μετ' εἰρωνείας τὴν ἐνδοξὸν ἡμῶν καταγωγὴν καὶ ἱστορίαν.

4) Αὐτ. 27 ἐξ. 31.

5) Σελ. 37 ἐξ. 48. 49. «Δὲν ὑπάρχουνε καλοὶ καὶ κακοὶ. Ὑπάρχουνε εὐτυχισμένοι καὶ δυστυχισμένοι, τύραννοι καὶ σκλάβοι».

καὶ γελοῖα δοξάσματα· ἂν ὅμως ποτὲ ἤθελε πεισθῆ ὅτι ὄντως ἀπειλεῖται καὶ κινδυνεύει, δὲν θὰ ὀκνήσῃ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν προσήκουσαν τῷ ἀνοσιουργήματι τιμωρίαν. Τὸ ἡμέτερον ἔθνος θὰ χωρῆ μὲν ἀεὶ πρὸς τὰ πρόσω καὶ θὰ συντελῆ τὸ καθ' ἑαυτὸ εἰς προβιβασμὸν τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ πάντοτε ἐν τῇ μακροῦ σταδιοδρομίᾳ ὡς σελασφόρον πυρσὸν καὶ φωτοβόλον φάρον τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ θεσπέσια τοῦ Γένους ἰδεώδη· ταῦτα θὰ φωταγωγῶσι τὴν ψυχὴν τοῦ ἔθνους καὶ θὰ κατευθύνωσιν ἀσφαλῶς εἰς συντέλεσιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ θείου προορισμοῦ. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος θὰ ἀντέχῃται στεροῶς τῶν πατρίων καὶ θὰ τηρῆ εὐλαβῶς τὰς τιμίας παραδόσεις ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ναί, θὰ σέβηται τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων καὶ θὰ φυλάττῃ τὴν ἀθάνατον γλῶσσαν, ἧν τὴν ἀτίμητον ἀξίαν καλῶς γινώσκει καὶ προσηκόντως τιμᾷ· διότι σύνοιδε τὸ ἔθνος καὶ συναισθάνεται ὅτι θρησκεία καὶ γλῶσσα ἐγένοντο ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ κιβωτός, ἐν ἧ διεσώθη ἀβλαβὲς ἀπὸ τοῦ μακράϊωνος κλύδωνος τῶν ἱστορικῶν περιπετειῶν. Τοιούτων γενναίων καὶ ἑλληνοπρεπῶν φρονημάτων ἐμφορούμενος φιλόμουσος καὶ φιλογενῆς ἀνὴρ, ὁ ἀοίδιμος **Κωνσταντῖνος Σεβαστόπουλος** ἵδρυσεν τὸν φερώνυμον ἀγῶνα σκοπῶν νὰ ἐπιθαρρύνῃ καὶ παρορμήσῃ τοὺς νεαροὺς τῶν ἐπιστημῶν μύστας εἰς ἀγάπην καὶ θεραπείαν τῆς πατρίου γλώσσης καὶ φιλολογίας, ὥστε τελειούμενοι κατὰ μικρὸν νὰ προσέλθωσιν ἀπὸ τῆς συντάξεως αὐτοσχεδίων δοκιμίων εἰς συγγραφὴν λογογραφικῶν τεχνουργημάτων, ἅτινα καὶ διδάγματα πολύτιμα θὰ παρέχωσι καὶ τὸ ἀμύθητον τῆς γλώσσης ἡμῶν κάλλος θὰ ἀποδεικνύωσιν.

Δὲν ἀποκρύπτει ἡ ἐπιτροπεία τὴν λύπην ὅτι ἐκ τῶν πολλῶν χιλιάδων φοιτητῶν τῶν εἰς τὰς διαφόρους Σχολὰς ἀνηκόντων ἐλάχιστοι εἶναι οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸ Σεβαστοπούλειον διαγωνισμῶν, εὐχεται δὲ καὶ ἐλπίζει ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι πλεῖστοι θὰ μετέχωσι τοῦ στεφανίτου ἀγῶνος, οὗ σκοπὸς πρόκειται τοῖς νέοις εὐγενέστατος, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ νοῦ καὶ ἡ θεραπεία τῆς γλώσσης, ἡ μελέτη τῶν ἐγκρίτων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ἡ λατρεία τῶν εὐγενεστάτων τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἰδεωδῶν. Οὐδέποτε πρέπει νὰ

ἀμνημονῶμεν ὅτι ἡ γλῶσσα ἐκάστου λαοῦ εἶναι ἡ ἐμφάνις τῆς ζωῆς, τῆς διανοητικῆς δυνάμεως καὶ ἠθικῆς ἀξίας αὐτοῦ· κατ'ἀκολουθίαν ὁ περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν διατήρησιν καὶ τὴν αἴγλην τῆς πατρίδος ὀφείλει νὰ τιμᾷ καὶ θεραπεύῃ τὴν γλῶσσαν καὶ μάλιστα ἂν τύχῃ οὔσα τοιαύτη, οἷαν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες κεκτήμεθα. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς λαὸς οὐδέποτε θὰ φανῆ ἐπιλήσμων τῶν τιμιωτάτων καὶ ἅμα βαρυτάτων ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων ἀλλ' ἐφ' ὅσον θὰ διατηρῇ τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις — καὶ θὰ ποιῇ τοῦτο, πεποίθαμεν, εἰς τὸ διηνεκὲς — θὰ φυλάττῃ μετ' εὐλαβείας καὶ θὰ περιέπῃ μετὰ σεβασμοῦ τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ καὶ ἀθάνατον γλῶσσαν.

